

Finantsminister ogsaa har anført, at Hertugdømmerne derved kunde blive prægraverede, da kan jeg ikke indsee, at de ville blive mere prægraverede ved denne Paragraph end ved enhver anden Paragraph i Finantsloven. Paragraph 30 vil jo vel ikke have længere Værdighed eller større Fasthed end de andre Paragrapher, og, dersom altsaa Forholdet ikke er det rigtige, saa at der siden engang skulde deles paa en anden Maade, saa vilde jo den Prægravation, der var falden til een af Siderne, ved en særegen Forholdsregel kunne udjævnes.

Grundtvig: Det er naturligtvis ikke for at ville gaae i Rette med den høitærede Finantsminister om, hvem af os der har Ret i Henseende til, hvad Grunden kan være til den forandrede Stilling i det Hele mellem Rigsdagen og Ministeriet og da ogsaa i Henseende til Finantsloven. Han paastaar, at det har sin Grund i Grundloven; men det kan jeg ikke see, jeg troer det har sin Grund i det Heelsstatsministeriums Tankegang, som har tilraadet Hans Majestæt Kundgjørelsen af 28de Januar og fremdeles hvad deraf følger. Det var, som sagt, ikke derfor, jeg forlangte Ordet, og jeg skal heller ikke bruge det dertil (Hør!). Jeg forlangte det, førend den ærede Finantsminister tog Forargelse af mine Minder, og jeg skal da ogsaa gjerne bruge det til, hvad jeg da havde bestemt, nemlig at spørge mig for, da det jo er en Sag, som jeg er langt fra at være saaledes inde i, at jeg kan have nogen selvstændig Mening om den bedste Maade, hvorpaa baade Overtskuddet kan beregnes og sættes i Forhold til de andre Landsdeles Finanser; men Spørgsmaalet er opstaaet hos mig baade forrige Gang, da Sagen blev behandlet herinde, og nu opstaaer det især ved, hvad Finantsministeren saa flækt paastod, og derfor maa jeg tage mig den Frihed at forelægge det Spørgsmaal, enten for Ministeren eller Rigsdagen eller dem begge, hvad der har forundret mig, og hvad der nødvendigtvis maatte frembringe mange Spørgsmaal, nemlig det, Finantsministeren gjentagne Gange paastaar, at det Overtskud, som for nærværende Tid findes, betragter han som Noget, som Danmarks Rige ialtsald ikke kan have mere end $\frac{2}{3}$ Ret

til, og han betragter det fremdeles, om jeg har forstaaet ham ret, som Noget, der først ved en fremtidig Opgjørelse vil vise sig, hvormeget deraf virkelig kan siges at tilhøre Kongeriget Danmark, og endelig synes Ministeren at ville føre dette Overtskud tilbage til det Overtskud eller den tilbageblevne Sum, som fandtes i Statskassen i 1848. Dersom jeg har forstaaet dette ret, kan jeg ikke Andet end gjøre det Spørgsmaal, om det da gaaer an saa aldeles at overspringe eller oversee den Tid fuld af Begivenheder, den hele Tid fra 1848 til 1853, som ogsaa maatte have en nødvendig og klar Indsydelse paa vore finansielle Forhold? Gaaer det an at gjøre nogen Slutning fra den Deelagtighed, som f. Ex. Holsteen maatte have i, hvad der var Statskassens Eiendom i 1848, og at gjøre nogen Slutning deraf til, at Holsteen skulde have noget Krav paa Overtskuddet i Statskassen i Aaret 1853? Gaaer det an, eller er der maastee, mig ubestjendt, foresaldet Noget, en Afgjørelse eller Opgjørelse, gaaer det an, at glemme ganske det Overtskud eller den opsamlede Fond, som man bemægtigede sig ved Oprøret i Rendsborg? Gaaer det an, at ansee Indtægten fra Holsteen i Krigsaarene for ligesaa vel anvendt til Statens Tjeneste som den Indtægt, der anvendtes paa vor Side til at bekæmpe Oprøret og værne om Riget? Dersom nemlig dette ikke gaaer an, saa seer jeg slet ikke, hvorledes man kan komme til med et eneste Ord at nævne en Deelagtighed i det nærværende Overtskud f. Ex. fra Holsteens Side. Forøvrigt var der ogsaa forunderlige Spørgsmaal eller forskellige Spørgsmaal, idetmindste og for mig forunderlige nok, som paatrængte sig mig ved, hvad den høitærede Finantsminister sagde om, at der maatte jo blive et ganske anderledes Finantsforhold i Monarchiet ved det fælles Soldvæsen og Postvæsen, som han syntes at forudsætte, at vi allerede havde eller dog skulde faae, enten den danske Rigsdag ønskede det eller ikke. Ministeren anmærkede videre, at man et kunde vide, om Indtægten for Kongeriget da blev saa stor, som den er nu, saa tænkte jeg blandt Andet paa, er det da ogsaa Meningen med Drefundstolden, at den skal anses for at høre til de fælles Soldindtægter o. s. v.; thi, der-